

LOUISE CANDLISH

NEED
NAABRID

Inglise keelest tõlkinud Ülla Jürviste

PEGASUS

1

RALPH

– *Jah, me teame, et keegi on tapetud, muidugi teame. Milline kohutav viis surma saada, tõepoolest kohutav! Mu naine oli üks esimesi, kes kuritööpaika jõudis. Praegu on ta üle tee, majas number 2, Sissy Watkinsi juures. Mu naise nimi on Naomi Morgan, ilmselt olete temaga juba rääkinud?*

– *Ei, mina isiklikult siin ei viibinud, olin klubis tennist mängimas, peatänava teises otsas. Ma vist lahkusin kodust kella kaheksa paiku.*

– *Jaa, kodust lahkudes tundus nurgaplatsil kõik olevat nagu ikka. Tavaline risuhunnik. Kivipraht, kõik kohad autosid täis tuubitud nagu mõnes tobedas 3D püsles. Täielik kaos. Kuulge, ma ei taha teile öelda, kuidas te peaksite oma tööd tegema, kuid te säästaksite kõvasti jalavaeva, kui meid rahule jätaksite ja temalt endalt küsiks, kuidas see kõik juhtus.*

– *Darren Boothilt muidugi, kellelt siis veel? See mees vastutab kogu tragöödia eest. Ja ehk küsiks ka linnaosavalitsuselt, kus siis nende silmad kogu selle aja on olnud. Minu arvates on nad kõik viimased kuud siin toiminusse täiesti ükskõikselt suhtunud. Eelarve kärpimisega on üle igasuguse piiri mindud, piisab ühest sellisest tüübist nagu see siin, ja äkitselt elame nagu Metsikus Läänes.*

– *Minu subted temaga? Vastastikune vihkamine, mis muud. Tundsin temasuguse paugupealt ära. Inimene, kellele ei lähe karvavõrdki korda, mida teised arvavad. Ühesõnaga, tsiviiliseerimatu tüüp. Mäletan esimest vestlust temaga – kui seda üldse vestluseks saab pidada – ühel nädalavahetusel, kohe pärast ta sissekolimist. Ta oleks mind äärepealt haamriga rünnanud ...*

RALPH MORGAN, 7 LOWLAND WAY
METROPOLITAN POLICE* UKSELT UKSELE KÜSITLUS
11. AUGUST 2018

Kaheksa nädalat enne seda

Esimene märk, et miski oli tolle reede õhtul teisiti, oli see, et ta maja ees parkimisplatsil seisis üleni räämas valge Toyota, mille koht oleks olnud pigem romulas. Kindlasti ei oleks sellist sõidukit kasutanud ükski Lowland Way elanikest, keda tema tundis.

Kui pöörata kodutänavale pargi juurest, nagu Ralph oma Bermondseys asuvast laost koju tulles tavaliselt tegi, muutusid majad nii suuruselt kui hinnalt: kenadest tööliklassi elamutest kitsaste kolmekordsete paarismajadeni kuni viimaks suurte eraldi seisvate viktoriaanlike paarismajadeni Portsmouthi avenüü lõpus. Need olid kahtlemata parimad valdused, vanad väärrikad punastest tellistest hooned, mis tänavat ääristavate jalakate roheline taustal kontrastina silmipimestavalt kumasid.

---

* The Metropolitan Police Service – tuntud ka kui Metropolitan Police või the Met või Scotland Yard või Yard. Territoriaalpolitsei üksus Londonis, mille alla kuulub 32 linnaosa. Kunagi paiknes Metropolitan Police'i peakorter aadressil Whitehall Place 4, mille tagumine sissepääs oli tänaval nimega Great Scotland Yard. Scotland Yardi sissepääsust sai jaoskonna avalik sissepääs ning aja jooksul muutusid tänav nimi ja pealinna politsei nimi sünonüümideks. – Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

Ralph ja ta pere olid majas nr 7 elanud veidi kauem kui viisteist aastat; kohe nende kõrval, majas nr 5 elas ta vend Finn oma perega juba kolmeteistkümnendat aastat. Midagi paremat ei oskakski tahta, olid vennad ühel meelel, kujuures majad olid soetatud poole odavamalt, kui see olnuks võimalik mõnes teises Londoni linnaosas.

Küll aga kujutas probleemi parkimine. Majaesine aed oli parkimiseks liiga kitsas ja parkimiskohtadele tänaval maja ees ei olnud linnaosavalitsus kehtestanud mingeid piiranguid, mistõttu võisid kõik seda tasuta kasutada. See tähendas, et aeg-ajalt parkis seal mõni juhuslik võõras.

Toyotast oma autoga aeglaselt mööda sõites nägi Ralph, et tolle esiklaas oli täiesti must. Ralphil kulus sekund või paar, enne kui ta märkas, et majale nr 1 kuulunud müüri oli keegi barbaarne töömees väikesteks tükkideks purustanud – tänaval hõljus veel nüüdki tolmupilv. Kivihunniku kõrval seisis valge kaubik, mis hõivas kahe auto parkimiskoha, sellest ka segadus parkimisega.

„Mida kuradit ...?!“ Ralph manööverdas kaubikust mööda, lasi aknaklaasi alla ja hüüdis töömehele: „Vabandage, mis siin toimub?“

Mees ei kuulnud. Hall töökombinesoon varjas üllatavalt kõhna keha, kui mõelda, millise risuhunniku ta üksinda oli suutnud tekitada.

Ralph hüüdis valjemini: „Hei! Äkki jätate korraks töö seisma?!“

Seekord mees kuulis ja lõpetas tagumise. Ta jäi sekundiks-paariks seljaga tänava poole, Ralphi auto poole, täiesti liikumatult, mis tundus Ralphile kuidagi ähvardav. Seejärel pööras ta ringi ja hakkas Ralphi poole tulema, raske sepahaamer käes. Ta nägu oli määrdunud, ilme hoolimatult väljakutsuv.

„Tohin ma küsida, kes tellis teilt selle müüri lammutamise?“ nõudis Ralph.

„No küsida ikka võib.“ See oli tüüpiline Lõuna-Inglise aktsent, mitte Ida-Euroopa aktsent, mida Ralph oli oodanud, ja selle maheda tooni kõrval tundus Ralphi kõnepruuk kuidagi üleolev, pealetükkiv.

„Kas selle töö tellis linnaosavalitsus? Neil pole mingit õigust müüri maha võtta. See kuulub sajabrotsendiliselt maja number 1 juurde, ma olen neid dokumente oma silmaga näinud.“

Paarismajad nr 1 ja 3, millel mõlemal oli võrdlemisi suur krunt, olid tänava ainsad pärast sõda ehitatud hooned ning asusid teest üsna kaugel, nii et nende juurde viis ühine lühike sissesõidutee – seetõttu oli neil ainsana oma parkimisplats. Kõrge kivimüür kinnistu nurgal oli olnud ainuke, mis veel järel viktoriaanlikust villast, mille operatsioon Blitz oli maa-tasa teinud. Linnaosavalitsus oli viimastel aastatel ähvardanud müüri maha lõhkuda, et laiendada vasakpööret Portsmouthi avenüült – see oleks muutnud Lowland Way tipptunnil tiheda liiklusega kõrvaltänavaks, mille kaudu kiiremini edasi jõuaks. Morganid olid maja nr 1 omaniku vana Jeani toetusel müüri lõhkumise vastu kampaania korraldanud ning võitnud.

Eelmise aasta detsembrist, kui vana Jean suri, oli maja tühjuna seisnud ning müür unustatud. Ralph ei olnud sellele enam tähelepanu pööranud.

Uus mõte turgatas talle pähe. „Kui mitte ... oot-oot, ehk on majal juba uus omanik? Kas uus omanik tellis teid?“

„Majal on tõepoolest uus omanik, jajaa.“ Mees viibutas kuidagi pahatahtlikult käes olevat vägevat haamrit, Ralphi auto avatud aken oli vaid viskekaugusel. Kui kerge oleks tal sellega Ralphi kolju purustada, kui vaid sooviks!

Ralph hoidis sõrmi aknasulguri kohal. Ta tundis selle isiku vastu primitiivset antipaatiat, nagu oleks too rivaalitseva suguharu liige, kes luba küsimata tema aladele oli tunginud. Ta pilk suundus taas mehe näole, nagu püüdes hinnata, kellega tegu. Kui vana ta õigupoolest võis olla? Viiekümnendate keskel? Mehel oli paljas pealagi, mis päikesest või pingutusest punetas, nagu aga oli täis sügavaid määrdunud kortse: ta oli kahtlemata vanem kui Ralph.

Ralph kõhatas, tolm ärritas ta kurku. „Kas annaksite mulle ta numbri? Viin ta olukorraga kurssi.“

„Mõni teine kord,“ lausus töömees. „Mul on siin töö pooleli.“ Müüri juurde naasnud, tõstis ta haamri ja lasi sel langeda niisuguse hooga, et Ralph autoistmel lausa kaitseasendisse tõmbus.

Meenutades ridu viha taltsutamise õpetusest – *Hinga sügavalt sisse ja seejärel pikalt välja ... Korda: sa kujutad endale ette õhtu, mida võib-olla polegi olemas* –, sulges Ralph autoakna ja tagurdas mööda Lowland Wayd esimese vaba parkimiskohani, kogunisti maja nr 19 ette. Tavaliselt sujus tal piki-parkimine hoobilt, kuid sel õhtul õnnestus see alles pärast mitmendat korda, enne kui sai süüte välja lülitada.

Telefoni kontrollides nägi ta – hilinemisega –, et ei olnud Naomi helistamist kuulnud. Sellele oli järgnenud sõnum:

Uus naaber majas nr 1 tundub veider! Tule kohe koju, arutame.

Oh pagan.

* * *

Oma majja sisenedes oli Ralphil tegemist, et maha suruda õudustunnet, mida tekitas müüri lammutamine, ning närve-söövät ärevust uue lahingu eelaimuses.

„Oled näinud, mis seal väljas toimub, Nay?“

„Muidugi olen.“ Naomi oli köögis, maja tagumises osas. Koolieelikute veebilehe kaasrahastajana – „kuraatorina, mitte toimetajana“, oleks ta Ralphi parandanud – käis ta tööl oma partneri elukohas, mis asus 20-minutilise jalutuskäigu kau-gusel, ja selleks ajaks, kui Ralph koju jõudis, oli tal tavaliselt õhtusöök valmimas (Ralph tundis uhkust, et nädalavahetustel oli söögivalmistamine tema õlul). Trimmis kehaga ja pikka kasvu, seljas hall vabaajariietus ja jalas mustad madalad kin-gad, nägi Naomi välja kui pereema mõnes reklaamklipis: sei-sab marmorist köögitööpinna ees, lisab salatisse läikivrohelisi salatilehti ja kuhjab kokteilimatid kõige peale, lootes sellega toorsalati vihkajaid ära petta.

Ralfi saabudes pööras ta ringi, salatitangid püsti käes. Pik-kade sirgete tumedate juuste tukk – pidevalt kontrolliti, ega neis juustes pole halle karvu – langes ta silmle, kuid ta lük-kas selle elegantse randmeliigutusega eemale. „Tunnen sama-sugust õõvastust kui sina, kallid, usu mind. Kuid müüri päästa on juba liiga hilja ja pole mingit mõtet uue omanikuga täna õhtul riidu kiskuda. Mõtlesin, et võiksime end talle tutvus-tama minna hommikul, kui müüri tolmu on jõudnud hajuda – sõna otseses mõttes. Saame uurida, mis plaanid tal on, ja tõm-mata pidurit, kui tal veel mingeid segaseid kavatsusi peaks olema.“

Nagu peremehe häält kuuldes rahunes Ralph maha. Naomi hästi artikuleeritud häälikutes oli tunda elukogemust, veendumust, et ta mitte ainult ei vasta su ootustele, vaid ületab

need igas mõttes. „Mille põhjal sa järeldad, et see mees on maja omanik? Arvasin, et ta on lihtsalt üks töömees.“

„Ma vaatasin kinnisvararegistrist järele, seal on kirjas keegi Darren Booth. Siis ma guugeldasin teda ja leidsin foto. Kahtlemata on see sama mees, kes müüri lammutab.“ Salati valmistamise lõpetanud, avas Naomi külmiku ukse ja ulatas Ralphile õlle. Reede oli üks neljast öhtust, mil alkohol oli lubatud. Kaugemas tulevikus kavatsesid nad lubada seda endile vaid kahel öhtul. Köögi ukсед aeda olid pärani avatud, ent kuna mitmed köögiseadmed vaikselt sumisesid, ei kostnud mingit ehitusmüra kolm maja edasi.

Ralph võttis esimese sõõmu õlut. Hea küll, ta oli vea teinud, nii ei oleks tohtinud uue naabriga suhtlemist alustada. Pole mõtet Naomile seda kohtumist pikemalt kirjeldada. „Müüri säilitamise kohta ei ole mingit paberit. Kui see talle ei meeldi ja ta soovib seda millegagi asendada, siis vaevalt teda miski peatab,“ möönis Ralph.

Selles olid nad enam kui kindlad. Ümbruskonna elanikud tundsid oma tänava üle uhkust, nad olid saanud kuulsaks tänaval mängimise pühapäevaga: pühapäeval suleti tänav liikluseks, et lapsed saaksid seal mängida, nagu vanasti kombeks oli olnud (Naomi idee, linnapea oli talle selle eest isegi autasu andnud). Kuid kõige esteetikasse puutuva osas võis iga majapidamine ise oma valduses otsuseid langetada, kuna ehituslubade andmisel valitses ärritav sallivus.

„On ta kohta veel midagi teada?“ küsis Ralph. „Kust ta pärit on?“

Naomi hakkas lauda katma. „Tal ei ole kontot ei Facebookis ega Twitteris, nii et midagi isiklikku ma ta kohta ei tea, kuid Forest Hillis soovitati teda kui automehaanikut – selle kaudu ma ta ka identifitseerisin. Sissy otsib samuti ta kohta

infot. Sissy ei tunne teda, kuid ta peab olema Jeani sugulane. Ta ju sai maja päranduseks.“

„Ilmselt on sul õigus,“ ütles Ralph. Maja ei olnud müüki pandud, ja kui maja nr 3 omanikud Ant ja Em Kendall advokaadibüroosse olid helistanud ning valduse kohta päringu teinud, oli neile vastatud, et testamendi tõendamise toimingud olid pooleli – ehk teisisõnu: pole mõtet rohkem uurida. „Isegi praeguses seisukorras peab see maja ligi seitsesada tuhat väärt olema. Pole mõeldav, et temasugusel niisugust summat välja käia oleks.“

Temasugusel! Ja seda ütles Ralph, Kenti maakonnas üles kasvanud ja end ise üles töötanud mees! Põhjus võis muidugi olla lihtsalt selles, et Ralph oli õppinud üldistusi tegema. Ta sai hoobilt aru, kui kellegi eduvõimalused olid piiratud.

Tema puhul oli see olnud ainuüksi anne, tänu millele ta oli saavutanud oma praeguse staatuse: ta oli väikestele nahktoodetele spetsialiseerunud hulgimüügifirma ainuomanik. Tema alluvuses töötas ligi kaksikümmend inimest. Ralphile kuulus laohoone jõeäärsel territooriumil, mille väärtus oli alghinnast (millega ta selle oli soetanud) kümme korda suurem: tänu Bermondsey keskklassistumisele 2000ndate alguses. Selle kõrval näis Lowland Gardensi elurajooni tõus kuidagi loid.

Ralph kulistas õlle kiiresti alla. „See on halb uudis Kendallidele. Tolm on kohutav.“

„Nad on puhkusel. Loodetavasti on kõige hullem selleks ajaks möödas, kui nad tagasi jõuavad.“ Naomi pani paja-kindad kätte ja tõstis ahjust lauale roa suures Le Creuset' keraamilises ahjuvormis. Ta hüüdis sööma ka lapsed, kes olid ülakorrusel oma tubades, ammutades kahtlemata – pärast kooli – adrenaliini nutiseadmetest. Ralph kujutas neid seal

ette: pead taha kallutatud, silmad poolvidukil, nagu narkarid „Trainspottingus“. (Tuleb tõdeda, ei olnud ju tänaval mängimise reedet.)

„Kus koerad on?“ küsis Ralph.

„Tess läks minu eest nendega jalutama. Pean meeles pidama ja talle midagi vastutasuks tegema.“ Naomi kirtsutas nägu. „Jumal teab, millal ma selleks aega leian.“

Lapsed saabusid, olid algul nagu letargias, kuid varsti püüdsid teineteist jutuga üle trumbata. Libby oli kaheteistkümnene, Charlie seitsmene, kuid vanusevahe ei mõjutanud mingilgi määral nende rivaalitsemist. Darren Boothi teema vaibus. Naomil ei olnud kombeks laste ees inimesi taga rääkida, ta pidas seda halvaks tooniks. Ära kunagi otsusta inimeste üle nende välimuse põhjal, oli ema talle õpetanud.

Kuradile see, mida teised arvavad, oli Ralphi isa talle õpetanud.

Ja veel: *kaitse oma territooriumi!*

Nagu ikka, osutusid ta naise instinktid õigeaks, märkas Ralph rahuldustundega. Kuulutades kõigile, et parem on uusasukat koos külastada, andis Naomi Sissyle, Finnile ja Tessile korralduse nendega ühineda, et naabriga tutvuma minna.

Finn saabus, kui Naomi oli parajasti lahkumas, et lapsed nende laupäevahommikustele üritustele viia. Finn sisenes tellimustööna valmistatud alumiiniumraamiga klaasist köögiuste kaudu, mis olid olnud ilmatuma kallid („See investering tasub end pikapeale ära, kallid,“ oli Naomi kinnitanud, tuleta- des Ralphile meelde kunagisi elamute hindu. Ta teadis täpselt, kuidas Ralphi nõusse meelitada.) Vendade majadel oli hoovi- poolisel küljel juurdepääs teineteise valdusse. Aed kahe terri- tooriumi vahel sai lammutatud, kui lapsed väikesed olid; kui

see kedagi huvitab, siis too lammutamine erines uue naabri vägiteost täiesti. Nad olid ühisesse aeda pinnatäidet toonud, et moodustada piisavalt lai plats jalg- või sulgpalli mängimiseks. Nüüd, kui lapsed olid juba suuremad, oli sellest saanud väike parkaed, kaheksa miili kaugusel Londonist – kes ei tunneks selle üle uhkust?

„Ma tulen teiega kaasa,“ lausus Finn ja valas endale ise kohvi – suurte tugevate kämmaldega, mis meenutasid Ralphile, kuidas nad 20-aastastena ühel suvel koos ehitusel olid töötanud. Finn, kaks aastat vennast noorem ja kahtlemata kenama välimusega (paksemate juuste ja sinisemate silmadega ja kõige muuga), polnud ei rikas (mis kõigi sõnul oli kõige tähtsam) ega pikka kasvu, mille kohta kõik teadsid, et see on kõige tähtsam.

„Tore,“ vastas Ralph. „Mul on selle Boothi suhtes mingi halb eelaimus.“

„Kas see on selle uustulnuka nimi?“

„Nay sõnul küll. Ta jõuab iga minut tagasi. Kus Tess on?“

„Lastega ujumas. Ütles, et me läheks ilma temata.“

Pole hullu. Tess ei lasknud end kergesti mõjutada, kuid tal ei olnud oma mehe vennanaise oskust endast head esimest muljet jätta. Seda tõestas ilmekalt Naomi saabumine: energiat täis oma punases topis ja *vintage* teksaseelikus, jalad Dubai puhkusest seni ajani pruunid. Ta juuksed olid lahti ja langesid vabalt, just nii nagu Ralphile meeldis.

„Noh, Finn, oled valmis naabrit oma võrku meelitama? Sissy ütles, et ühineb meiega kohapeal.“ Naomi haaras käigult küpsisekarbi, mille kavatses uustulnukale kinkida. „Loodan, et ta kutsub meid sisse ka, kohvi jooma.“

Mina selles nii kindel ei ole, mõtles Ralph endamisi. See tüüp ei taipaks, et tegemist on küpsistega, ka siis, kui need talle nagu rahe taevast kaela sajaksid.

Lapsed ei pidanud kodust kaua ära olema, seetõttu hakati kolmekesi kohe minema. Kuna Kendallid olid oma maja – nr 3 – ilmestanud värske värvi ja palmimustriliste aknakatetega, oli otsapidi selle küljes asuv maja nr 1 varem välja näinud kui ilmetu naaber, kuid sel hommikul oli majade erinevus veelgi suurem. Müür oli täielikult lammutatud või pigem muudetud telliskivirisu ja segutükkide hunnikuks murul ning seetõttu oli maja ilme veelgi kurvem kui siis, kui seal keegi ei elanud. Valge kaubik oli nüüd pargitud sissesõiduteele, paralleelselt kümme aastat vana Ford Focusega, mis seisis osaliselt murul, ning tihedalt Honda vastas, mis oli sissesõidutee servas ning blokeeris osa kõnniteest. Honda oli hüdraulilise profiitõstukiga üles tõstetud ja selle kere all oli ei keegi muu kui Booth ise, nägu vaevu nähtav.

„Tere jälle,“ ütles Ralph. „Meie eilne kohtumine läks vist veidi nihu.“ Tuli see siis lausutud sõnadest või müürijäänuste kuhilast nende kõrval, kuid ootamatult tundis Ralph kanget soovi sammu ettepoole teha ja mehele pähe astuda.

Ära ole napakas. Hinga sügavalt sisse ja siis pikalt välja.

„Ehk tuleksite hetkeks auto alt välja?“ hõikas Naomi, tabades lennult õige tooni. Booth veeretaski end auto alt välja ning hüppas püsti, rahutukstegevalt kergelt.

Ilma tolmu- ja porikorrata olid ta näojooned selgemad: esiletungiv laup, lame poksija nina, lõtv, peaaegu õrn suu, mis oli kuidagi vastuolus pilguga ta heledatest silmadest.

Oli selles tõesti põlgus või kujutas Ralphi seda lihtsalt ette? Ta ei olnud nii enesekeskne, et oleks arvanud, et teiste arvamus tema omaga kindlasti kokku peaks langema. *Neile* võis ta meeldida.

„Me tahtsime teile meie tänavale kolimise puhul tere ütelda,“ lausus Naomi soojalt. „Mina olen Naomi Morgan, need siin on mu abikaasa Ralph ja tema vend Finn.“

Boothi pilk suundus Ralphilt Finnile ja jäi lõpuks pidama Ralphil.

„Mida see siis tähendab? Uued Kray-kaksikud*?“

Naomi naeratas vapralt. „Nad ei ole kaksikud, seda mitte, kuid nad elavad kõrvuti majades. Me oleme majadest number 5 ja 7.“

Booth kissitas silmi, nagu ei saaks aru. „Te olete vennad ja elate kõrvuti?“

„Jah,“ vastas Naomi. „Meil vedas, see on õnnelik kokkusaatus. Teile ilmselt pakub huvi, kes teiega kõrvuti elavad?“ Ta viipas maja nr 3 suunas ja Booth heitis pilgu üle õla, nagu alles nüüd avastades, et ta maja puutus otsapidi kokku teise majaga. „Ant ja Em Kendall oma väikese pojaga. Praegu on nad puhkusel, jõuavad tagasi arvatavasti järgmise nädala lõpul.“

Vaesekesed, mõtles Ralph. „Mul läks teie nimi eile kõrvust mööda,“ märkis ta. Muidugi teadis Ralph mehe nime, kuid ei soovinud talle muljet jätta, nagu oleksid nad salapolitsei kombel ta tausta kontrollinud.

„Darren.“

„Teate, Darren, kui aus olla,“ ütles Naomi vandenõulaslikul toonil, „meie jaoks oli see väike pettumus, et te selle müüri maha lõhkusite, sest kolme aasta eest korraldasime me siin kampaania, et see alles jääks. Linnaosavalitsus soovis teed laiemaks ehitada. See oleks olnud jultunud maa omastamine, täiesti ebaseaduslik.“

„Te peaksite kindlasti täpselt samale kohale mõne piirirajatise püsti panema, muidu nad tulevad jälle sama plaaniga lagedale,“ soovitas Finn.

---

* Kray-kaksikud – kaksikutest kurjategijad, kes said Inglismaal tuntuks organiseeritud kuritegevusega East Endis 1950. ja 1960. aastatel. Kuuludes grupeeringusse The Firm, olid nad seotud mõrvade, relvastatud röövide ja süütamistega.

„Tal on õigus,“ kostis Ralph. „Sellepärast ma olingi eile nii kohkunud. „Vabandust, kui ma liiga äkiliselt käitusin.“ Ta sai aru, et vabandus ei tundunud siiras – see polnudki –, kuid nähes Sissyt üle tänava nende juurde tulemas, tekkis temas taas sõpruskonna tunne. „Nii, Sissy, tule ja saa tuttavaks meie uue naabri Darreniga!“

„Tere hommikust kõigile,“ lausus Sissy oma meeldival tagasihoidlikul moel. Tal oli käes kimp krookuseid, rohelise paelaga kinni seotud. „Mul on väga hea meel teiega tuttavaks saada, Darren. Näha on, et olete siin juba vaeva näinud ...“

Meie tänava ajaloolise osa lõhkumisega, lõpetas Ralph endamisi lause. Nii tema kui kõigi teiste silmis oli Sissy vana kooli korralikkuse etalon. Tugeva kehaehitusega, otsekohe silmavaatega, hõbedasegused juuksed alati üle pea tahapoole kammitud, nagu rõhutades oma ausameelsust. Täna kandis ta värskest triigitud pluusi ja seelikut, mis küllap viitas sellele, et ta B&B-s olid külastajad, nagu nädalalõppudel sageli. Nüüdseks oli hommikusöögiaeg ilmselt möödas ja kunded asju pakki-mas või juba teel mujale. Lowland Way oli lai tänav, sama lai kui avenüü, kuid Ralph ei kadestanud Sissyt. Vaade, mis nüüd Sissy majast vastaskrundile avanes ... oli kui vaade prügimäele, mille Booth viimase kahekümne nelja tunni jooksul oli jõudnud tekitada.

„Kas te olete Jeani sugulane?“ küsis Sissy Darrenilt.

„Jean oli mu ema poolõde. Me ei olnud temaga eriti lähedased.“ Vaatamata sellele, et küsimuse oli esitanud Sissy, vaatas Darren vastates Ralphi poole.

„Ta oli nii meeldiv vanaproua,“ lausus Sissy. „Ma tunnen teile teie kaotuse pärast kaasa. Kas meie kant on teile varasemast tuttav? Kus te varem elasite?“

Taas vaatas Booth vastates Ralphi poole. „Loughborough Estate’is.“

Seega üsna suur samm paremuse poole: Loughborough Estate asus mõni miil põhja pool, seal oli hulganisti kuritegevust ja vaeseid peresid.

„Olete te üksik või on teil pere ka?“ küsis Naomi.

„Mul on teine pool ka.“

„Kas ta on kodus? Ilmselt pakib asju lahti. Tahaksin talle need lilled kinkida.“ Sissy tõstis krookusekimbu ülespoole. „Need on mu enda aiast.“

„Arvatavasti ta magab veel,“ kostis Darren.

Ralphil ei tarvitsenud Sissy ja Naomi poole vaadata – ta teadis niigi, kuidas need selle peale kulmu kortsutasid. Kell oli pool üksteist; sellel tänaval oli kombeks tõusta hommikul kell seitse.

„Teie majal on nii palju potentsiaali, eks ole?“ ütles Naomi. „Seitsmekümnendate majad on ju nüüd moes. Kas arhitekt on juba käinud?“

„Arhitekt?“ Darren muigas põlglikult, nagu oleks Naomi talle soovitanud, et Ajalooliste Kuninglike Paleede spetsialistid talle vallikraavi osas nõu annaksid. „Mina teen siin kõik tööd ise, kulla inimene.“

Kõik tööd ise?

„See kõlab küll ambitsioonikalt.“ Naomi kallutas pea kelmikalt küljele. „Aga kas te olete juba taotlenud luba juurdeehituseks? Me pole veel sellist kuulutust tähele pannud.“

Ralph muigas. Keegi ei osanud seda Naomist paremini: selline kergel toonil lausunud meeldetuletus, et on olemas teatud reeglid (isegi selle linnaosa valitsusel), ja et kõik on kõige paremas korras, kui Darren sellega arvestab ja seda meeles peab.

Darren kehtitas õlgu. „Kõigepealt peab maja põhjalikult üle vaatama. Alustuseks uus vannituba, seejärel vajab katus parandamist.“

Kummagi töö jaoks ei olnud eraldi luba vaja, teadis Ralph. „Millega te elatist teenite?“ küsis Finn.

Darren osutas tööriistadele oma ees. „Ma olen auto-mehaanik, nagu näha.“ Nagu oleks see täiesti ülearune küsimus.

Ralph mäletas, mida Naomi oli maininud autoabi soovitude kohta, ja ta pilk rändas kolmele autole sissesõiduteel ning tänavale pargitud Peugeot'il, mille kapotikaas oli lahti. Kui ka see kuulus Boothile, siis kaubikuga kokku oli autosid viis. *Viis!* Kaubikus hoidis ta arvatavasti tööriistu; Ralph muidugi ei söandanud selle uksi avada, et sisu järele kontrollida. „Ja kus teie töökoda asub?“ küsis ta, ning kui sellele vastust ei järgnenud: „Ega te ometi kavatse siin seda tööd teha?“

Darren vaatas ühelt vennalt teisele samasuguse pilkava ilmega nagu varem. „Mis see siis olgu, nagu Hispaania inkviitsioon või mis?“ Ralph taipas, et Darren üritas juttu mujale suunata. Äritegevuseks elamurajoonis oli vaja luba ning ta aimas, et seda mehel polnud.

Ralph kohtas Darreni pilku. „Nii et kõik need siin on teie isiklikud autod? Maks makstud ja kindlustatud?“

„Ralph,“ vaigistas Naomi pehmelt, „me ei taha ju ennatlikult ...“

„Hoiä oma kuradima nina minu tegemistest eemal,“ nähvas Darren Ralphile, Naomit katkestades. Teised jäid seda kuuldes keeletuks.

„Ma hästi ei usu, et nii sobib oma uute naabritega rääkida,“ alustas Ralph, tundes käsivarrel oma naise sõrmi, mis teda tagasi hoidsid. Nagu vastukaaluks astus Finn mõned sammud ettepoole, jäädes vennaga õlg õla kõrvale seisma.

„No tore, kindlasti hakkab teile siin meeldima,“ lausus Naomi Darrenile, nagu polekski midagi ebameeldivat öeldud.

„Oleks kena, kui te koos naisega mõnel päeval meile dringile tuleksite. Eks ole, poisid?“

„Jajah,“ kostis Ralph, kuigi tema teada polnud senini ükski Boothi-taoline üle maja nr 7 läve astunud, või kui, siis ehk mõnd mõõdikunäitu kontrollima.

Andnud üle lilled ja küpsised, asutasid Naomi ja Sissy end minekule. Finn, saates Darreni suunas viimase, mitte just vaimustust väljendava pilgu, järgnes neile. Vaid Ralph jäi paigale, jätkates Darreniga vaikivat dialoogi.

Sind on hoiatatud, ütles Ralphil pilk.

Ja Darren vastas: *Ma näen, kelleks sa end pead, kuid pole sa põrmugi parem kui mina.*

Surudes alla värinat, Ralph taganes. Mõned kivitükid olid müüri lammutamisest Anti ja Emi sissesõiduteele veerenud; mõne minuti lükkas Ralph varbaga neid teisele poole tagasi, enne kui Finni ja Naomiga kõnniteel ühines. Sissy oli juba oma maja, maja nr 2 väravast sisse astunud; kõrgetes pottides loorberipuud tervitasid teda nagu üles rivistunud teenijad.

„Paar sõna, kui lubate,“ ütles Naomi vendadele, kui nad tagasi jalutasid.

„No nii,“ lausus Ralph. „Täielik idioot?“

Piisavalt valjusti, et ka Booth võis seda kuulda.

„Ei,“ kostis Naomi. „Avatud meelega. Ja ärge mitte mõelgegi nendele autodele lähedale minna. Ma tean küll, mida te mõlemad omal ajal harrastasite.“

Vennad olid omal ajal, teismelistena, autosid võtmetega kraapinud ja autokumme läbi torganud; Ralph oli sellest oma naisele veidi ilustatud versioone pajatanud. Naomi oli nende nooruse vägitegude üle nalja heitnud, kuid Ralphil puudusid illusioonid, et naine ta poisikesetembud heaks kiidab. Kui ta tol ajal oleks Ralphil poole vaadanud, siis ehk vaid kaastundlikult,